

Als het schip gegord is, drijft het voort aan zijn drijftanker. Van de lading is geworpen. En nu blijft nog één manoeuvre over, die zij willen toepassen, eer de hoop op behoud wordt opgegeven.

Het was de derde dag van den storm.

Op dien dag wordt van de opvarenden, van de soldaten, maar ook van de passagiers gevraagd het scheepsgereedschap over boord te werpen.

Lucas zegt hier heel speciaal: wij wierpen met onze eigen handen enz. Een arbeid dus waaraan velen — ook Lucas en Aristarchus — hebben deelgenomen. Mogelijk heeft ook Paulus hieraan zijn krachten gewaagd. Maar van zijn hulp stellen we ons niet zooveel voor. Hij was een oud man (Philemon: 9) en had reeds veel meegemaakt (2 Cor. 11: 23-30). Het is juist door de trouwe zorg van zijn Heiland dat Paulus, Lucas heeft leren kennen — de griekse dokter. En zij in elkanders gezelschap een groot deel van het zendingswerk hebben mogen verrichten. Lucas kunnen we dan ook als de eerste missionair arts beschouwen. Met groote toewijding heeft hij Paulus, die een scherpe doorn in zijn vleesch droeg (2 Cor. 12: 7), zooveel in zijn vermogen was, beschermd en bijgestaan. En daarom gelooven we, dat Lucas hem heeft teruggehouden om aan den zwaren arbeid en onder die omstandigheden, mee te helpen.

Want wat ze nu gaan doen schijnt wel de kracht van allen te vergen en meer menschen te vragen dan bij voorafgaande verrichtingen.

In vers 37 wordt medegedeeld, dat 276 man aan boord zijn.

Breusing meent deze te verdeelen als volgt¹⁾:

6 personen die de leiding uitmaken voor schip en soldaten. Zij logeeren achteruit in hutten. Voorts 20 man voor den dekdienst (matrozen, timmerman, zeilmaker, koks enz.) Zij zouden dan vooruit zijn ondergebracht. Tenslotte 250 soldaten en gevangenen. Bedden of hangmatten waren op de schepen in de Oudheid niet in gebruik. Men sloep op den vloer, soms onder biezen matten. Slechts de hooger en legden zich op tapijten ter ruste. Breusing stelt het voor dat de soldaten en gevangenen in het ruim sloepen. Over het koren zouden kleeden zijn gelegd en daarop de menschen. Door het stormweer, den regen en het overslaande water moesten de luiken dicht. Als vanzelf volgt hier, dat die menschen uit het ruim moesten en aan dek — onder een zeil — een heenkomen zoeken, zoo goed en zoo kwaad als dat ging. Hiervoor nu was ruimte noodig, die — volgens Breusing — in beslag genomen werd door de groote ra met het zeil. Dit was dan volgens hem — het scheepsgereedschap dat over boord moest worden gezet, wilde men inderdaad plaats maken. Ook Barde²⁾ volgt eenigszins deze hypothese.

Het is bij het eerste lezen van vers 19 niet terstond duidelijk wat met scheepsgereedschap bedoeld werd. Dr. Balmer³⁾ zegt, dat daaronder van alles kan worden verstaan, n.l.: het anker met spil, de takeling, de ra met zeil, de stuurinrichting.

Bij eenig verder lezen van Hand. 27 vervalt alzo het anker en stuurinrichting. Want de ankers uit het voor- en achteruit komen beide later nog ter sprake. Ook de stuurriemen kunnen niet bedoeld zijn. Dan zou dus overblijven de takeling en de ra met zeil. Balmer spreekt zelfs van die Ra hen mit dem Segelwerk. Prof. Dr. de Zwaan⁴⁾ denkt aan scheepstruiking in het algemeen. Luther vertaalt „Gerätschaft“, evenals de Staten-overzetter en de Leidsche Vertaling. Een Fransche Bijbel en die van Oxford specialiseren zich meer. De eene leest: les agrès du navire en de andere: the tackling of the ship. Breusing en Barde vertalen beide: das Zeug des Schiffes.

Naar onze meening moeten we dan ook niet denken aan scheepsgereedschap in het algemeen, maar aan het tuig in het bijzonder. Namelijk aan de ra met zeil, blokken en touwwerk.

Mogen we de voorstellingen die ons van Romeinsche graanschepen zijn overgeleverd gelooven — we bepalen ons dan tot het Tornolia relief en de constructie van den Franschen scheepsbouwkundige Dr. Jules Sottas — dan voeren zij één groote mast met één ra, waaraan het groote vierkante zeil. Daarboven was het supparum en vooruit de arlimoon. Deze laatste zeilen vallen nu echter buiten beschouwing. We bepalen ons tot het grootzeil met ra, dat met een rak aan de mast bevestigd was.

Dr. Koster geeft in zijn meergenoemd boek⁵⁾ een voorstelling, dat de ra eveneens gevierd en geheschen kon worden. Men had daarvoor een takel. Ongeveer op dezelfde manier als later de Hollandsche schepen in de zeventiende eeuw. Hier te lande noemde men dat het „cardeel“. ⁶⁾ „Onder „cardeel“ verstond men het zware takel, waarmee de groote ra (en aan den voorloop de fokkera) werd geheschen.“

Eveneens bevestigt Breusing⁷⁾ dit takel op schepen uit de Oudheid. Hij zegt dat ze het zware takel kenden, wat wij het gijn noemen.

Wanneer wij deze uitwijding over het tuig — die uit den aard der zaak niet uitvoeriger mag zijn — op vers 19 toepassen, dan lijkt ons dit een verklaring:

Eerst thans — op den derden dag — heeft men de ra met zeil (door gordings gebonden) gevierd.

Volgens Breusing en Barde lag zij reeds aan dek, en moest overboord worden gezet om ruimte te maken voor een deel der opvarenden. Maar, zoo vragen we, die ruimte hadden ze dan toch niet eerst den derden dag noodig? Indien de menschen al aan dek moesten hivaakkeeren, omdat de ruimen gesloten werden, dan zou deze maatregel toch al eerder getroffen zijn? Want het stormde al dagen.

Daarbij nog iets:

Volgens de voorstellingen was deze ra zeer groot. Als nu die ra aan dek gelegen heeft en liefst op de luiken, hoe heeft men dan lading kunnen werpen?

Daarom lijkt ons dit de meest voorkomende lezing:

Wij lieten de ra met zeil vieren en wierpen het met onze eigen handen overboord. Volgens ons was de ra nog niet gestreken. Dit geschiedde thans en tegelijk werd het overboord gezet. Door het zware stampen van het schip n.l. en den harden wind leverde de zwiepende, krakende ra boven hun hoofden gevaar op.

W. E. VAN POPTA.

7) Breusing, S. 89.

UIT DE BUTENLANDSCHE KERKEN

De nieuwste Presbyterische Kerk-formatie in de Verenigde Staten.

Toen op 11 Juni 1936 een aantal predikanten en ouderlingen, onder leiding van Dr. J. G. Machen, de „Presbyterian Church in America“ tot openbaring brachten, wisten wij reeds dat het nieuwe lichaam tweelingen borg in haren schoot. Ter eener zijde was er de groep, geleid door Dr. Machen, gesteund door mannen uit de Christelijke Geref. Kerk in Amerika, die bedoelde om het oude Gereformeerde vaandel te ontvouwen, en eene nieuwe kerkformatie te leiden in het beproefde spoor van de rechtzinnige Presbyterianen, in harmonie met de aloude Westminster Belydenisschriften. Toch ter ander zijde wisten wij dat er een groep was, die de Duizendjarig Rijk-leer, bij ons bekend als „Premillennialism“, met hart en ziel aanhingen. Of eigenlijk niet het oude Chilasme, maar veeleer wat soms meer heet „dispensationalism“, zooals dat in geschrifte werd gesteld door Dr. Scofield, die een Bijbel uitgaf, doorweven met de leeringen van het nieuwerwetsche millennialisme.

Wij wisten al te goed dat dit „dispensationalism“ met hare leer van zeven verschillende dispensaties, en allerlei opvattingen van de wederkomst van Christus, en hare leer van verschillende oordeelen, om van hare verkeerde opvatting van de Schrift niet te spreken — geheel en al indruischte tegen de Gereformeerde opvattingen van deze zaken. Daarom hielden wij ons hard vast ter Synode van 1936, toen zij als antwoord op een ontvangen telegram direct besloot om een „fraternal delegate“ officieel uit te nodigen om de zittingen der Synode bij te wonen. Gelukkig dat de Synode, vóór zij uiteenging, begon te beseffen dat zij wel overhaast had gehandeld, en het advies van een betreffende commissie werd aangenomen, aldus luidende: „Doordat de Presbyterische Kerk van Amerika nog geen finale constitutie heeft aangenomen, besluit de Synode om de quaestie van Correspondentie met bedoeld lichaam uit te stellen.“

Meer dan één, die kennis van zaken had, stond verwonderd over de enthousiaste wijze, waarin 't optreden der nieuwe groep werd verwelkomd en juist om 't bovengenoemde, wat de leer betreft, en een paar andere dingen, betreffende de tucht. Zoo lazen wij in „Onze Toekomst“ van 15 Dec. 1936 de volgende uittaling, die wij onvertaald weergeven:

„Questions are becoming more numerous concerning the attitude of the new Machen division of the Presbyterian Church, toward such issues as fundamentalism, premillennialism, ant that of secret orders. These questions are becoming insistent among our Reformed people because the Chr. Reformed Church has officially recognized this new denomination. Its 1936 Synod did this joyously, unreservedly and inclusively. Furthermore, the whole movement of dissent, as far as its leadership was concerned, has had as active sponsors, certain Christian Ref. clergymen. The Chr. Ref. Church is vigorously fighting premillennial views and it is fiercely hostile to secret societies. Every Chr. Ref. clergyman is committed to this. However, it appears that the new deno-

mination shows no desire to oppose or even to criticise such movements. „And then a certain leader is quoted as stating, concerning the Lodge question: „We leave this to one's own conscience.“ It also appears that the new group is catering in various ways to individuals and churches of premillennial persuasion so as to retain or win these as part of their new organization. One wonders, (zoo gaat „Onze Toekomst“ voort), „whether no assurance was given concerning these vital points before the Chr. Ref. Synod of 1936 gave it official recognition. We furthermore marvel that the Chr. Ref. clergyman, sponsoring this dissenting group, can be vigorously opposed to premillennialism, and secret societies within their own denomination, but quite tolerant and apologetic concerning these matters when they are in Presbyterian territory.“

Many are waiting for a clear-cut statement, made officially by the new denomination concerning these crucial points. They believe eager and unrestrained applause accorded the new denomination by certain elements within the Chr. Ref. Church should have been held in abeyance until after satisfactory assurances had been received concerning these matters.“¹⁾ Tot zoover „Onze Toekomst“.

Wel, het duurde niet lang of het kwam tot splitsing, en het is juist te danken aan de beginselvastheid van de leiders uit onze Kerk afkomstig dat het kwam tot een scheiding der wegen. De moeite begon eigenlijk al in de samenstelling van een zoogenaamd „Board of Missions“, de independent Board, waaruit men Dr. Machen knikkerde, nog voor zijn onverwacht en veelbetreurd heengaan op 1 Jan. 1937. In Juni van het laatstgenoemde jaar kwam men officieel tot splitsing. Het meerendeel zette de 1936-organisatie voort, onder den reeds aangenomen naam „Presbyterian Church in America“, en hoewel de oude Kerk trachtte te verhinderen dat de nieuwe groep den alouden naam draagt, en dit in eerste instantie voor het gerecht won, is er nog geen finale beslissing gevallen.

En hoe noemde de nieuwe groep zich? „Bible Presbyterian“. Haar leider is de Rev. J. Oliver Bushwell Jr. D.D., president van Wheaton college, die op 6 Sept. 1938 de eerste Bible Presby. Synode of Assembly te samen riep in de Tabernacle van de Bible Presbyterian Kerk van Collingswood, in New Jersey. Juist hoe sterk deze groep is, is ons onbekend. Wel lezen wij in haar orgaan, „Christian Beacon“, het volgende: „The Synod at present includes seven Presbyteries: New Jersey, Philadelphia area, Great Lakes, Chicago Bible Presbytery, Iowa, Great Plains, California“. Op een nevengaande plaat telden wij 23 ouderlingen en predikanten, meest jonge mannen, of menschen van middelbaren leeftijd. Er werd echter bij de plaat gezegd: „not all the members are shown in this photograph“.²⁾

Evenals de andere groep, accepteerde men de Westminster Confession of Faith and Catechism, echter met een paar veranderingen. Wij lezen: „Changes were made in the Confession of Faith and Catechism to clarify the teaching concerning the return of Jesus Christ to the earth, so as to bring them into accord with the Biblical teaching of the premillennial return.“³⁾

1) „De vragen vermenigvuldigen zich ten opzichte van de houding der nieuwe Machen-groep van de Presbyterische Kerk tegenover geschildpunten als van fundamentalisme, premillennialisme en dat van de geheime orden. Deze kwesties gaan zich aan ons gereformeerde volk opdringen, omdat de Chr. Geref. Kerk officieel dit nieuwe kerkgenootschap heeft erkend. Haar synode van 1936 deed dit met vreugde, zonder terughouding en uitzondering. Bovendien vond de gehele oppositie-beweging, voorzover het haar leiderschap betrof, haar daadwerkelijke geestelijke vaders in zekere Chr. Geref. voorgangers. De Chr. Geref. Kerk voert een krachtigen strijd tegen chiliastische beschouwingen en is zeer vijandig tegenover geheime genootschappen. Iedere Chr. Geref. voorganger is daartoe gebonden. Het schijnt echter, dat het nieuwe kerkgenootschap geen blijk geeft van eenig verlangen om dergelijke bewegingen weerstand te bieden of zelfs maar te beoordeelen. „En dan wordt een zekere leider aangehaald, die ten aanzien van de kwestie der vrijmetselarij vaststelde: Wij laten dit over aan ieders eigen geweten.“

Het schijnt ook dat de nieuwe groep op verscheidene wijzen bij personen en kerken van chiliastische overtuiging in 't geveel komt, met het doel deze te behouden of te winnen als een onderdeel, van hun nieuwe organisatie. „Men vraagt zich af“ (zoo gaat „Onze Toekomst“ voort), „of er geen verzekering was gegeven betreffende deze vitale punten voordat de Chr. Geref. Synode van 1936 haar officiële erkenning uitsprak. Het verbaast ons bovendien, dat de Chr. Geref. voorgangers, die deze oppositie-groep begunstigen, heftig gekant kunnen zijn tegen chilasme, en geheime genootschappen binnen hun eigen kerkgemeenschap, maar geheel verdragzaam en verontschuldigd optreden in deze kwesties, wanneer zij zich op Presbyteriaans gebied bevinden.“

Velen wachten nu op een duidelijk-omlijnde uitspraak, die officieel door de nieuwe kerkgemeenschap wordt opgesteld betreffende deze critieke punten. Zij gelooven dat een hertelijke en onbeperkte bijval, aan de nieuwe kerkgemeenschap gegeven, nog in onzekerheid zou worden teruggehouden totdat een voldoende verzekering zou zijn ontvangen betreffende deze aangelegenheden.“

2) De Synode omvat op dit oogenblik zeven „presbyteries“.

3) Niet alle leden zijn op deze foto te zien.

4) Veranderingen werden aangebracht in de Geloofsbelijdenis en den Catechismus om verheldering te brengen in de leer betreffende den terugkeer van Jezus Christus tot de aarde, om die in overeenstemming te brengen met de bijbelsche leer van den chiliastischen terugkeer.

Toch wil die een andere laatste dingelutje: „When changes in the Catechism into harmonious and blessed hope and Where be found in are sincere the event w turn, but w receiving the Bible, as Therefore Synod dech standards shall be un churches an fological vioral return otherwise in of the Bible chism of th

De boveng zoogenaamd terian Forei fende de zer resolutie aa „intoxicants“ die indertijd de andere g beginsel van Vandaar dat publiek voor een „wel ch niet waar is

Dan kwan fende het se

nieuwe kerf genaamde „ opzicht een nary, meer Reformatio

bericht, dat richting van verschijnen, minster The verschijnend jaar. In he schillen van kringen loff

niet bekend belangstellin

5) „Aangeze Geloofsbeliden vaard, die o brengen met c de verwachting aangezien, ofa schouwing ge dat er oprech zijn toegedaan onzen Heer z één zijn in de Bijbel gevond belijdenisschri tale Synode v denisschriften den verstaan z vrijlaat om e gedaan, die d onzen Heer na wijze overvees en de Geloofs

(De vertalin hand van de

BOE

J

Het is een Meulenhoff c zonden exen uitgave te v men maar e van een vroo omdat het o geen slecht „Inger Skra wat we van in haar zin in haar zie ligt aan Sel indruk, dat reclame gema part den inn work.

M.

eer

I

Het komt (want Toja- ring Chr. Vo gelukkig is de stijl is n non natuurli werkelijk de

1) Breusing, Die Nantik der Alten, S. 185.

2) Barde, Kommentar Handelingen, blz. 546.

3) Balmer, Die Romfahrt des Apost. P., S. 368.

4) Tekst en Uitleg, De Handelingen, blz. 69.

5) Koster, Das Antike Seeweien, S. 169.

6) Elias, Vlootbouw in Nederland enz., blz. 124; noot 4.